20 Μαΐου 2023

Επέτειος γενοκτονίας: Οι τραγικές παναγιές του Πόντου

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ο ελληνικός κόσμος του Πόντου και οι τραντέλλενές του κάθε τέτοια μέρα έρχονται ως εμάς ζητώντας σεμνά το μερίδιο μνήμης που τους αντιστοιχεί. Το ίδιο κάνουν και στις λοιπές ιστορικές επετείους όλοι οι γνωστοί ήρωες και μάρτυρες, κάθε άγνωστος ηρωικά πεσών ή μάρτυρας που δεν διασώθηκε το όνομά του στις ιστορικές διφθέρες, τα δεφτέρια της μνήμης.

Αυτοί, βεβαίως, έχουν κατακτήσει ότι άξιζαν και η δική μας ανάμνηση μοιάζει ευτελής.

Αλλά πάλιν ανταριάζομαι όταν θυμάμαι εκείνες τις μάνες του Πόντου που έπνιξαν με τα ίδια τους τα χέρια τα βρέφη τους ή τα έριξαν σε ποτάμια «ησυχάζοντάς» τα για πάντα. Ότι το κλάμα τους ήταν απόδειξη ζωής και αυτοί έπρεπε να φεύγουν σαν νεκροί, για να μην τους σκοτώσουν άλλο την ψυχή που τους απέμεινε στα τρομαγμένα φυλλοκάρδιά τους!

Και πόσες άλλες αγαπημένες ψυχές άφησαν πίσω τους φεύγοντας οι γυναίκες αυτές γονείς, συζύγους, αδέλφια, λοιπούς συγγενείς, φίλους οι οποίοι σφαγιάστηκαν, που πέθαναν στις εγκληματικές τουρκικές «ευρεσιτεχνίες» των ταγμάτων εργασίας, τα οποία έλιωναν σώματα και ψυχές σε ατέλειωτες πορείες θανάτου!

«Μεταστάσεις» σωμάτων και ψυχών εν πορεία· αλλά και με την απορία για το μέχρι πού μπορεί να φτάσει η ανθρώπινη εγκληματική εφευρετικότητα!

(Να μιλήσουμε ξανά για την γερμανική... συμβολή σ’ αυτά. Να αναφέρουμε και πάλιν την ναζιστική εξέλιξη της τουρκικής εθνοκτονίας, της γενοκτονίας και του ολοκαυτώματος στις ολόδικές τους αποτρόπαιες μεθόδους θανάτου στον β’ Παγκόσμιο πόλεμο);

Και έτσι εκείνα τα βρέφη και οι ψυχούλες τους έμοιαζαν με τον χαμό τους να σώζουν τη λοιπή οικογένεια ή και ολόκληρα χωριά από τον εντοπισμό από αυτούς που διψούσαν για χριστιανικό αίμα, ρωμαίικο, ελληνικό. Όπως και αρμενικό και των Ασσυρίων.

Πολλές ήταν οι μανάδες που «θυσίασαν» τα παιδιά τους και συνέχιζαν να οδοιπορούν -με τι σθένος;- τσακισμένες, θρυμματισμένες αφήνοντας άψυχα τα σπλάχνα τους πίσω τους, ενώ έπρεπε να συμπαραστέκονται συγχρόνως στις ίδια τραυματισμένες οικογένειές τους!

Αλλά μήπως, πλέον, είχαν φορτωθεί εσαεί και τις αθώες βρεφικές ψυχές ως κρίμα, και το άχθος που κουβαλούσαν στο σώμα και την ψυχή τους γινόταν ακόμη βαρύτερο σ’ αυτήν την πορεία για να σωθούν;

Και έπρεπε να προχωρούν σιωπηλές και άκλαυτες, να μην κοιτούν πίσω τους, να μην αναθυμούνται ότι έπραξαν, έζησαν, άφησαν στο πέρασμά τους, γιατί κινδύνευαν να μείνουν στήλες άλατος!

«Επένδυσαν», «ασφάλισαν» τις ζωές τους στην θυσία των βρεφών και των νηπίων, ότι για να στεριώσουν οι ζωντανοί πάντα προηγείται το μαρτύριο και η θυσία του αθώου, των αθώων! Γιατί έναντι ποιου τιμήματος θα σωθούν όλοι οι άλλοι;

Δεν ξέρω ποιο είναι το τραγικότερο οι απώλειες από τις τουρκικές θηριωδίες ή τα γεγονότα που περιγράψαμε πιο πάνω; Βεβαίως, δεν έχει μεγάλη σημασία... Αφού και τα δύο είναι αποτέλεσμα των ίδιων τουρκικών χριστιανοκτονικών, εθνοκτονικών, γενοκτονικών ενεργειών!

Οι τραγικές μανάδες του Πόντου, όμως, έμοιαζε να έκαναν την μεγαλύτερη ατιμία και το χειρότερο έγκλημα, αφού αναγκάστηκαν να θανατώσουν τα ανυπεράσπιστα τζιέριά τους.

Και εδώ θυμάμαι τον Χατζηεφεντή, τον όσιο Αρσένιο τον Καππαδόκη που βάφτισε όλα τα παιδιά στα Φάρασσα της Καππαδοκίας πριν πάρουν και αυτοί τον δρόμο για την Ελλάδα. Και μάλιστα κάτω από πολύ καλύτερες συνθήκες, ως ανταλλάξιμοι όπως τους αποκάλεσαν!

Μα ετούτες εδώ οι μάνες δεν μπορούσαν να βαφτίσουν τα παιδιά τους με παπά, στην κολυμβήθρα με νερό, λάδι, άγιο μύρο, σταυρό, λαμπάδα, νονό, βαφτιστική στολή νεοφώτιστου, κεράσματα. Αφήνω τα γλέντια…

Και βλέπω τις πολλαπλά χαροκαμένες αυτές μητέρες να βαπτίζουν τα σπλάχνα τους μέσα στα δάκρυα τους -αντίς για αεροβάφτισμα- στο όνομα της Αγίας Τριάδας και να τα παραδίδουν αμέσως και βιαστικά στον άγγελό τους…

Αυτές οι μάνες που στην εξορία της νέας πατρίδας συνέχιζαν με τα ίδια εκείνα χέρια να φροντίζουν και να στηρίζουν την οικογένειά τους, τον άντρα τους και τα παιδιά τους. Να αγκαλιάζουν και να προσφέρουν συνεχώς. Με εκείνα τα ίδια χέρια που είχαν μισήσει…

Ότι η ζωή συνέχιζε! Προς τον θάνατο πάντα.

Και είχαν την ελπίδα μια μέρα -καλή ώρα- να γονατίσουν μπρος τα αθώα εκείνα μαρτυριοβρέφη και να ζητήσουν συγγνώμη!

Και με τα ίδια πάλιν εκείνα χέρια να τα αγκαλιάσουν και να τους δώσουν την πραγματική στοργή, που ας όψεται η πάντα απροσδόκητη ιστορία των πονεμένων Ρωμηών, δεν πρόλαβαν να δώσουν! Και αντί ζωής έλαβαν θάνατο οικτρό.

Ω, τι σκηνές κάλλους θα μπορούσε να περιγράψει ο ρεπόρτερ που θα κάλυπτε τα γεγονότα αυτά!

Της συναντήσεως των τσακισμένων μητέρων με τα παιδιά τους!

Και ήταν μητέρες; Και ήταν μητέρες! Γιατί άλλο παιδί δεν αγάπησαν περισσότερο από τα αδικημένα τους! Γι’ αυτά ζούσαν και γι’ αυτά πέθαναν! Εν αποσυνθέσει από το παράλογο και τον αποτροπιασμό που κατοικούσε εντός τους και για τον ίδιο τον τραγικό εαυτό τους!

Αυτού που ήταν το άλλο μισό του μαρτυρίου!

Και ο δήμιος δεν ήταν αυτές και τα όμορφα όλο αγάπη και αγκάλη χέρια τους! Η λέξη δήμιος δεν απαντάται σε γένος θηλυκό.

Η θυσία αυτή δεν ήταν για τη δική τους, προσωπική σωτηρία, αλλά τη διάσωση των πολλών. Ότι συμφέρει, είπαμε, να πεθάνει ένας αθώος για χάρη τους!

Δεν ήταν παιδοκτόνοι εκ προμελέτης, εν βρασμώ ψυχής, εξ αμελείας! Ήταν… «πού να σου εξηγώ;».

Ο φόνος που σκοτώνει τον δολοφόνο. Η δολοφονία όπου ο σκοτωμένος λυπάται τον φονευτή του! Το έγκλημα που ο κόσμος συμπονεί πρώτα τον φονέα, το κακούργημα που ο δικαστής κηρύσσει τον θύτη ως θύμα και κατά συνέπεια αθώο από το αίμα που χύθηκε. Και ο εξομολόγος ξεσπά σε κλάμα σπαρακτικό, έχοντας μπροστά του αιώνιο μάρτυρα εν ζωή!

Αυτές οι μάνες ανέστησαν στην εξορία της πατρίδας το υπόλοιπό γένος και έκαναν νέα ελληνική εθνογονία!

Και σήμερα που μας πλησιάζουν στην επέτειό της γενοκτονίας ζητώντας μας το μερίδιο μνήμης που τους ανήκει ένα έχουμε να τους πούμε:
Προσκυνούμε τα πάθη σας τραντελλένεσες!
Σας προσκυνούμε τραγικές παναγιές!

Πηγή: pemptousia.gr